

חלום של מיליון

השבוע בהגלת הפיס

חלום שיכול להפוך למציאות

פס ראשון

מיליון לירות

עד נל הפסים

7.212.000

הערב גם החלום שלך יכול להפוך למציאות

מופעל הפיס

מכתב ה-100

האם לדעתך יש צורך בגילוי אומץ לב לא רק בשדה הקרב אלא גם בחיים האזרחיים? האם לדעתך מכתב ה-100 הוא ביטוי לאומץ לב כזה?

האם גם אתה סבור שיש לשים קץ להתנחלויות בגדה המערבית וברצועת עזה?

● אנו זקוקים לתמיכתך — כתוב לת.ד. 16397 ירושלים

● אנו זקוקים לתרומתך — חשבון בל"ל סניף המלך ג'ורג' ירושלים, מס' חשבון — 66113

PLAYGIRL

July 1978

- ★ What Really Makes Men Jealous?
- ★ Rate-Yourself Sex Quiz: How Sensual Are You?
- ★ Free Advice From The Nation's Top Divorce Lawyer
- ★ Fiction by Anais Nin

הפצה בלעדית סטימצקי



ריטה שוקרון

התקשרי ל-227738

דחוף!!!

הופיע תיירות ונופש מספר 18

- וכו מידע בילעדי.
- ★ היכן תבלה חופשתך החודש
- ★ טיפות מוזלות — היכן, לאן, מתי?
- ★ טיולים מוזלים לחו"ל
- ★ השכרת מכוניות באירופה
- ★ במחירי הזרמנות
- ★ סיור ביוון בתקציב ישראלי ועוד

נמצא למכירה בכל הדוכנים. לקבלת עיתון באמצעות הדואר נא שלח — 10 ל"ל: "תיירות ונופש", רחוב יצחק שדה 32, ת"א. ותקבלו בדואר חזור.

"רובקס"

הגיע מאי חדש של הצלחות הנפלאות של "רובקס"

תקופת האבן

(המשך מעמוד 35)

שבו לא יוכלו להבינו יותר מעשרים איש בעולם כולו. "משעה שתיפטר מן הדבר הזה, תוכל להמשיך בכתיבת מאמרים מיריבים בלי שתיהבב אדם ששחי" אמר וייצמן.

מה חיפשה פולה

מתחת לשולחן

במעון השגרירות שלנו היה התפריט עשיר יותר למחרת בערב. אך אחרי קינות הסעודה רמתו שוב ושוב לפולה בן גוריון שעליה לקום, כדי שיוכלו אחרים לעשות כדוגמתה. בתגובה שקעה עמוק בכיסאה, ולגודל חרדתי כמו אמרה להחליק מתחת לשולחן. חברי הקבינט, שופטים וסנאטורים השתעלו מתוך נימוס, ולא זזו ממושביהם. לבסוף צפה פולה ועלתה, כי צולל המבשר על מירבץ עשיר של פנינים, והכריזה באידיש עליות-ניצחון: "מצאתי את הנעליים שלי!"

הספד

בטרם-עת

במאי 1952, בסעודת-ערב בווינגטון, אשר בה חלקה ישראל כבוד לנשיא הרי טרומן, שלפני זה כבר הודיע כי החליט שלא ינסה להיבחר לתקופת כהונה נוספת, ראיתי לנכון לדבר בשיבחו.

כשירדתי מעל דוכן הנואמים ראיתי את הנשיא הקשוח כובש פניו במיטפתה, בלי להשתדל כלל להבליג על התרגשותו. לי מחרת היום שלח מיכתב שבו ביקש את נוסח הנואם שלי: "דיברת עלי בלשון מחניפה כל-כך, עד שלרגע אחד היה לי הרושם שאני מת."

בצורת

או שיטפונות

שום היסטוריון, כל כמה שיהיה חנון ורחום, מעולם לא תיאר את הקבינט הראשון של דווייט אייזנהואר כעצרת של נקיירות, אבל היו בו כמה אנשים מובהקים בייחודם. היה, למשל, צ'ארלס וילסון, יצרן-המכוניות, בעל המימרה הלא-נשכחת "מה שטוב לגנרל-מוטורס טוב לאמריקה". פעמים הייתי צריך לראות אותו בשל בעיות הביטחון שלנו והנספח חים הצבאיים שהיו לי, תחילה חיים הר צוג ואחריו אהרון רייב, אילפו אותי לבקר בפנטגון ארבע או חמש פעמים בכל שנה. צ'ארלס וילסון הפתיע אותי פעם ב"שאלה קולעת": "האם תורכיה היא אחת ה"ארצות הערביות שעמהן אינכם מסתדרים?"

מבין חברי הקבינט היה איש-שיחי יוצא הדופן ביותר עזרא כנסון, מורמוני מן סולט-לייק-סיטי, שהיה שר-החקלאות. הי פונדמנטאליזם המיקראי שלו היה מוחלט. הגה כך, כשבאתי לבקש עודפי-דגנים אמריקאים, בשיעור לבצורת שפקדה את ישראל, אמר שהוא מתקשה להאמין ב"בצורת. וכי אין זה כתוב שישראל היא "ארץ זבת חלב ודבש"? הסברתי שב ישראל, כבמקומות אחרים, התקלאים מכי רים רק שני מצבים — עודף גשם או מחסור בגשם. לכן אבוא לראותו מדי שישה חודשים — לבקש סיוע נגד בצורת. או סיוע נגד שטפונות.

האטה במיצוות

בן-גוריון

מתקשה אני להבין איך יכולתי להחזיק מעמד בכלל, ולו גם במיבנה-גוף חסון. אכן פעמיים אירע לי ב-1951 — פעם אחת במועצת-הביטחון ופעם באסיפה בטאלסה שבמדינת אוקלהומה — שנמצתי נושא נאומים נלהבים על בטן ריקה לגמרי ובי מצב של חוסר-שינה, וכתוצאה מכך פסו כוחותי והתעלפתי לשעה קלה. כאשר קרה הדבר במאי 1951, בעת דיון במועצת-הביטחון בדבר זכויות-המים שלנו השגור יות במחלוקת, חרדו לי לא רק בני-ימי פחתי וידידי אלא גם דויד בן-גוריון, שהיה אז בביקורו הרישמי הראשון בארץ-צורת-הברית. הוא שלח אלי לאמור שאנחה לאט יותר שכן, כלשונו החביבה: "אנשים כמוך אינם מתרועצים ברחובות."

הסירוב למלא פקודה

(המשך מעמוד 21)

אסיה, מפני שהתחיל לחשוב ולהסיק מס' קנות. הפער בין הסיסמות הרשמיות ובין המציאות התרחב עד כדי כך, שהפך לתהום שאין עליה גשר.

האם קורה דבר כזה בישראל? האם מתחיל הצעיר הישראלי הרגיל, המצוי, הפטריטי, בעל הרצון הטוב, לאבד את אמונתו בצידקתו אחרי 11 שנים של כיבוש, אחרי ה"התנחלויות" החוקיות והבלתי-חוקיות, אחרי מיגדלי-פוטיומקין של אריק שרון, אחרי המהפך, אחרי ביקור אנוואר אל-סאדאת, אחרי החבלה הגלוייה והמתמשכת במאמצי השלום, כדי להחזיק בשטחים ולכונן את האימפריה של ארץ-ישראל השלמה?

אם כן, צריך הדבר להדליק נוי רה אדומה בלבו של כל אדם הי חרד לעתיד המדינה.

בוודאי יקומו בישראל — כשם שקמו בארצות-הברית של ניכסון — עסקנים שונים, שיקראו "להגביר את ההסברה", "להילחם עד חורמה במסיתים", "למחוך את המאפיה השמאלנית" וכיוצא באלה דברי-איוולת. תמיד יש הרבה שוטים, והם משמיעים תמיד את אותן השטויות.

זה לא עוזר בארצות-הברית, כי



חייל אמריקאי באיטליה (1944) ואחר-כך: ויאטנאם

המציאות היתה חזקה מכדי תע"מולה. זה לא יעזור בישראל, אם תמשיך הממשלה לחבל בשלום כמעשים פרוכוכטיביים.

אין ברידה?

א ינני כאציפיסט, ומעולם לא הייתי כזה.

אני מאמין כי צבא-הגנה יעיל וחסון — וקודם כל חסון מבחינה נפשית — הוא תנאי מוחלט לקיום המדינה בתנאי מאבק ושלום כאחד.

לכן מדיאנה אותי התופעה החדשה.

ואני רוצה לבטא זאת בצורה חד-משמעית: לא הודעתם של חיילי-המילואים היא המדיאנה אותי, אלא מדיניות-הממשלה, הי מצמיחה תופעות כאלה.

הבעיה לא תיפתר אם ייעצרו מאה ואחד החותמים ויושמו בכלא, יחד עם האלפים העשויים לבוא בעקבותיהם.

הבעיה תיפתר רק אם הממשלה החוקית הנבחרת תתנהג כך שכל אדם סביר בישי-ראל יהיה משוכנע כי היא עושה את הכל למען השלום — לא רק במילים חסודות, אלא בכל מעשה.

שאם לא כן, תפער התהום את פיה ותבלע את אחד מעמודי-התווך של קיומנו הלאומי — החייל הקרוב הישראלי, שחברי השלום, המוכני לחרף את נפשם בי כל עת למען המדינה, בפקודת ממי שנתה החוקית הנבחרת, בהיותו בטוח לחלוטין כי נעשה הכל כדי למנוע את המיחמת, ואין ברירה.